

[Sigsgaard.]

at om 10 år er det vandløb helt ødelagt, men så er anlæggene også afskrevet, og så har man i 10 år haft en meget givtig produktion, og så kan man flytte til et nyt vandløb og forurene det. Industrien har altså nogle kortsigtede interesser, der betyder, at den forurener kraftigt. Befolkningen derimod har en langsigtet interesse i at overleve, og her er der altså tale om modstridende interesser.

Vi har oplevet i de sidste 14 dage, at et par store danske virksomheder har udsendt meddelelse om, at nu vil de gå ind i forureningsbekæmpelsen. Det drejer sig om vor monopolvirksomhed på byggematerialeindustriens område, det drejer sig om et stort olieselskab, og det er jo paradoksalt nok, at disse virksomheder, der er nogle af de mest tilsvinende virksomheder, vi overhovedet har, efter at have tjent tykt med penge på at forurene vore omgivelser, nu kommer og siger, at nu vil de producere maskiner, nu vil de gå ind i forskningen osv. og tjene lige så tykt med penge på at bekæmpe den forurening, som de selv har været med til at skabe. I Helsingborg ligger der en virksomhed — og vi har tilsvarende virksomheder i Danmark — der for det første producerer fosfater, der er stærkt forurenende og meget farlige, og som alle er enige om bør bekæmpes, fosfater til vaske-midlerne, og for det andet producerer aluminiumsulfat, tror jeg det er, der skal op-hæve virkningen af disse fosfater. Den samme virksomhed tjener først penge på at svine til og samtidig penge på at fjerne det første stof, som den har produceret.

Jeg vil ganske særlig pege på én risiko ved, at disse store virksomheder nu går ind i forureningsbekæmpelsen. Det kan lyde så godt, og mange aviser blev begejstrede og sagde: nu vil den ene store virksomhed, og nu vil den anden store virksomhed sandelig slå et slag for Mor Danmark og hjælpe os med forureningsbekæmpelsen. Disse virksomheder er så store og så stærke, at de vil være i stand til at trække praktisk talt alle de forskere og teknikere til sig, som vi har på dette område, og så er det offentlige bet. Så kan man i folketinget snakke lige så meget forurening, som man overhovedet vil, så er der ingen teknikere tilbage, og så bliver det disse store virksomheder,

der kommer til at bestemme, hvad der skal ske på forureningsområdet, og så kan det jo være, at nogle af de ting, som burde ske, men som ville gå ud over deres fortjenstmuligheder, ikke bliver gennemført. Jeg tror altså, man skal være meget forsigtig med de private initiativer, der kommer frem på området her.

Teknisk kan vi løse forureningsproblemerne, det står helt klart. Det er ikke dyrt at løse forureningsproblemerne, selvfølgelig er det milliardbeløb, der skal til, men det er alligevel ikke dyrt på længere sigt, det er absolut overkommeligt; det er meget dyrt at lade være, vi dør af at lade være. Både teknisk og økonomisk kan vi altså klare problemerne; det spørgsmål, der står tilbage, er: kan vi politisk klare dem; kan der opnås enighed? Der tales i dag om tværpolitisk enighed, men jeg tvivler på det, det vil kræve kraftige begrænsninger af erhvervenes frihed til at producere, hvad de vil.

Må jeg slutte med at spørge: vil de danske regeringer, der normalt i første række varetager erhvervenes interesser, være stærke nok til at gennemføre effektive indgreb over for erhvervene? Jeg synes ikke, der er grund til alt for megen optimisme.

Hanne Reintoft: Da vi sidst førte debat om forurening, udtrykte jeg dyb bekymring over for hele komplekset af problemer og forstod også dengang på landbrugsministeren, at man fra regeringens side forberedte et udspil.

Siden er der på både godt og ondt sket det, at interessen for forureningsproblemerne har grebet om sig, og socialdemokratiets forslag her er jo ret detaljeret, hvilket også nok er nødvendigt, hvis vi skal til bunds i problemerne; jeg tror på den anden side bare slet ikke, der er den enighed om det, som det egentlig kan se ud til nu.

Det var meget, meget vigtigt, at man endelig tog sig sammen til at påbegynde et indgreb over for DDT-misbruget, og den beslutning er vel ikke blevet mindre aktuell efter undersøgelsen i Minnesota i USA, der med uhyggelig klarhed viste, at man på et større sektionsmateriale fandt det største indhold af DDT hos døde med hjerte- og kredsløbssygdomme og cancer. Det er bare uhyggeligt, at brugen af et sådant stof som DDT kan pågå så længe, uden at der gribes